

kere, at „Formaalet (de 28 Mill. Kr.) i det væsentlige“ blev naaet.“

Her har vi altsaa den første Tilstaaelse af, at denne Tjenestemandorganisation var fuldt indforstaaet med de Konservatives Forslag, et Forslag, der i Penge betød 1,4 Million mere end det Forlig, som de samme Tjenestemænd allerede faa Dage efter blev enige med Regeringen om. Naar man ser paa dette Forhold, melder det Spørgsmaal sig: Hvorfor i al Verden indlod de sig paa et saadant Forlig?

Her maa jeg rette meget skarpt et Spørgsmaal til den højtærede Finansminister. Under alle de Forhandlinger, som er blevet ført med Tjenestemandorganisationerne, er det — det staar bekræftet i Referatet i Dansk Telegrafatidende — blevet erklæret, at det af os faa Dage i Forvejen fremsatte Forslag var uacceptabelt. Den ærede Ordfører har allerede sagt, at Ministeren i de Forhandlinger, der førtes med os, erklærede, at det Forslag, som blev stillet fra vor Side, var et særdeles godt Forhandlingsgrundlag, et Forhandlingsgrundlag, som vi ønskede, at Ministeriet skulde gaa ud til Tjenestemændene med for at faa det prøvet. Her er en skarp Uoverensstemmelse med det, som Jernbaneorganisationens Fører udslynger, at Regeringen under disse Underhaandsforhandlinger har erklæret vort Forslag for uacceptabelt, idet den overfor os ved Forhandlingerne har erklæret, at det var et særdeles godt Forhandlingsgrundlag.

Finansministeren (N. Neergaard):
De Ændringsforslag, der i Dag foreligger for det høje Ting, indeholder en væsentlig Ændring af det af Regeringen oprindelig fremsatte Lovforslag, og det er en Selvfølge, at Regeringen betragter sit eget Forslag som væsentlig meget bedre ikke blot i finansiell Henseende, men ogsaa i saglig Henseende end de nu foreliggende Ændringsforslag.

Jeg fastholder, at det Forsørgerprincip, som det havde været Regeringens Hensigt at gennemføre paa den i Lovforslaget angivne Maade, gik ud paa at afgøre Lønsprogsmaalet indenfor de givne Rammer paa en væsentlig retfærdigere og bedre Maade, end det sker ved den nuværende Tjenestemandsløvs, og end det vil ske ved Vedtagelsen af de her foreliggende Ændringsforslag. Jeg føler mig ganske overbevist om, at ligesom Forsørgertanken gradvis er trængt stærkere og stærkere frem ved vor Ordning af Tillægene i Tjenestemandsløvs, har den ogsaa i høj Grad Fremtiden for sig. Oprinde-

lig var det kun paa Dyrtidstillæget, den gjorde sig gældende, senere var det ogsaa paa Konjunkturtillæget, og ved de Ændringer, der nu er stillet, føres denne Forsørgertanke et ganske væsentlig Skridt videre.

Dette Princip er nødvendigt, og derfor har det ogsaa sejret i saa godt som alle omliggende europæiske Stater, saaledes som det ærede Udvalg er blevet underrettet om ved de Meddelelser, der er tilgaaet det fra Ministeriet. Det er jo ikke unaturligt, thi Forholdet er dette, at overalt trænger de finansielle Vanskeligheder paa, overalt maa Byrderne kræves lettede og som Følge deraf Statens Udgifter indskrænkes, og Statens Tjenestemænds Lønninger kan ikke danne nogen Undtagelse i saa Henseende. Derfor opstaar ganske naturligt det Problem: Hvorledes kan vi gøre de nødvendige Ofre, der maa bringes fra Tjenestemændenes Side, saa lidet byrdefulde som muligt? Det sker afgjort bedst gennem Forsørgertillæg, saaledes som det var søgt praktiseret ved Regeringens Forslag, idet der tages et vidtgaaende Hensyn til dem, som Nedskæringerne ellers vilde ramme haardest, nemlig dem, der har de største Forsørgerbyrder.

Jeg har ogsaa haft den Tilfredsstillelse ved Forhandlingerne med Funktionærforeningens Repræsentanter, at de netop overfor mig sagde: Ja, men det Forslag, som der nu er opnaaet Forlig om med de andre Tjenestemandorganisationer, er for en meget stor Del af vore Folk ugunstigere end Regeringens oprindelige Forslag. Jeg havde jo ikke stort andet Svar at give end: Hvorfor modsatte de Herrer sig det saa kategorisk og principielt, som de gjorde ved den endelige afgørende Forhandling med samtlige Tjenestemandorganisationer, naar De dog bagefter er kommet til Erkendelse af, at det i mange Henseender var bedre, end hvad der nu sættes i Stedet for?

Det er altsaa saa langt fra, at Regeringen har opgivet sin Tanke om at søge det sunde og fornuftige Princip gennemført, at jeg allerede her kan sige, at vi under Forberedelsen af den Revision af Tjenestemandsløvs, der skal finde Sted i Samlingen 1929—30, vil genoptage denne Tanke og søge at skaffe den den størst mulige Gyldighed. Jeg tvivler aldeles ikke paa, at jo mere Tjenestemændene sunder sig paa det, des mere vil de her som i andre Lande erkende dens Rigtighed og Berettigelse.

Imidlertid er denne Regering en Mindretalsregering. Den kan ikke diktere sine Vilkaar, selv hvor den mener, at de Forslag, den opstiller, er sagligt overlegne over-